

ABNEGACIÓ

Un relat de: [brins](#)

-Nena, on ets? Entra a casa aviat! Fa molta estona que t'espero...

En sentir que la criden, la Teresina, tanca l'aixeta de l'aigua, enrotlla la mànega de plàstic i s'eixuga les mans; una ràfega d'aire li somriu compassiva. Encara no ha tingut temps de regar tot el jardí i li sap greu que les petúnies rondinin decebudes, els gladiols abaixin el cap contrariats i les violetes s'enfurrinyin, però pensa que, el més important en aquest moment és atendre el crit imperiós que ha travessat la finestra.

Entra a casa neguitosa, amb el temor d'haver d'escoltar retrets a causa d'aquells minuts d'esbarjo prop d'olors i colors plaents, i es dirigeix a una de les habitacions, la més àmplia i assolellada de la casa. L'obre a poc a poc per observar-ne, detingudament l'interior, i respira alleujada quan veu que no hi ha hagut cap canvi: els llençols del llit romanen nets i ben col·locats, el got d'aigua resta intacte damunt de la tauleta de nit, i els bolquers encara són nets i en el seu lloc.

-On eres, nena? Fa moltíssima estona que t'he cridat...- diu la mare amb cara compungida però autoritària alhora
- Ja saps que jo et necessito aquí...

La Teresina abaixa el cap resignada, agafa el sillonet de vímet envernissat i s'asseu pacientment al costat del llit.

Tornarà a evocar, amb paraules que seran eco del silenci, els dies d'infantesa i de joventut en què la felicitat xuclava tot el suc de l'univers i intentarà oblidar com li és de dura aquesta maduresa en què la llibertat és un record difús. S'oblidarà del vol lliure de l'alosa, i continuarà sent foc permanent de l'hivern de la mare.

Abans d'asseure's, però, li fa un bes dolcíssim a la galta...